

høje sig underdanig i sine Afstemninger, at man ikke her turde have nogen egen Mening; men det er jo aldeles ikke det, som er blevet fordret eller paafaaet. Jeg skal ikke sige, om den ærede Ord- fører har Ret i den Betragtning, eller om der er noget betydningsfuldt i den Betragtning, han kom med, at Folkethinget her havde vist en overordentlig Grad af Smødekommen, at det havde givet Re- gjeringen en Finantslov i alle Maader, som den vilde have den, undtagen paa de omstridte Punkter — hvilket ganske vist noget formindstede Ind- rømmelsens Betydning — og ogsaa der nu havde høiet sig undtagen paa eet Punkt. Jeg tror nu ikke, at denne Fremstilling er rigtig; thi jeg tror, at forsaavidt det ærede Flertal unegtelig nu har indrømmet det Pantferksib, som det saa længe har stridt imod, da er det neppe fra dets Side nogen virkelig Indrømmelse, men da har Flertallet med et merkantilt Talent, som jeg ikke kan Andet end i en høj Grad beundre, høiet sig ud af den falske Situation, hvori det befandt sig overfor dette Spørgsmaal, og som det maatte se at komme bort fra, uden at give noget derfor, idet det tværtimod har faaet noget; thi det har faaet ikke libet derfor; det har faaet paa alle andre Punkter en væsentlig Ind- rømmelse af dets Standpunkt, det har faaet en Indrømmelse deraf med Hensyn til Lønningsspørgs- maalet, og det har faaet en Indrømmelse deraf med Hensynet til Spørgsmaalet om Universitetet; thi saaledes som Sagen staar, kan det ikke negtes, at det i Principet er hændet, at Universitetet skal spise sine Midler op. Men det er jo ikke det, det gjælder om; det er ikke det, der er betegnende for Situationen, om Folkethinget har paa flere eller færre Punkter fastholdt sin tidligere Afstem- ning. Det er jo Noget, som Ingen vilde være gaaet i Rette med de Herrer for, om de havde fastholdt deres Afstemninger, om det skulde være paa alle Punkter, paa det nuværende Stadium af Sagen. Det er ikke det, man siger, at de under- danig skulde have høiet sig og givet efter paa alle Punkter. Nei, det, man maa fremhæve som det Karakteristiske for Situationen, er, at man har paa dette Standpunkt bundet sig til ikke at ville høre paa, hvad Landstinget maatte ville sige, ikke at ville tage Hensyn til, hvad der fra Landstinget maatte fremkomme selv i et Fælledsudvalg. Det er det, der karakteriserer hele Situationen. En saadan Overenskomst, have vi jo hørt, er indgaaet mellem Flertallet og en Del af Mindretallet i denne Sal. Vel have vi nu i Dag hørt af den ærede Folkethingsmand for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at denne Overenskomst dog kunde brydes, eller at man kunde gaa fra den, men kun under en vis Forudsætning, nemlig den, at Regje- ringen gik af, og man ikke kom til at staa overfor denne Regjering; men jeg vil dertil sige, at det ikke forekommer mig, at det i noget Væsentligt for- andrer Situationen overfor det andet Thing,

thi derved har man jo altsaa stillet sig saaledes overfor det andet Thing, at man ikke vil gaa ind paa, hvad det end maatte ville hyde, og hvad det maatte ville foreslaa, uden under en Forudsætning, Opfyldelsen af en Betingelse, hvorover det andet Thing slet ikke er raadig. Det er det Giendommelige ved Situationen. Det Foraar, som de ærede Medlemmer for Præstø Amts 1ste Valgkreds saavel som for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) idag have givet for Mindretallets Tilhøjelighed til at indgaa paa en saadan Overenskomst, har rigtignok ikke paa nogen Maade formaaet at rokke min Overbevisning om, at det var et høit ubetimetligt Skridt, det ærede Mindretal har foretaget. Det var mig ganske vist ikke fuldstændig klart, hvad der egent- lig var Pointet i den Argumentation, vi hørte fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valg- kreds. Det er mig ikke ganske forstaaeligt, hvor- for han mente, at Stillingen vilde blive endnu mere konfunderet, saafremt de ærede Herrer ikke allerede nu havde sluttet en Overenskomst om at binde sig paa en Maade, som kan gjøre Striden omtrent uopløselig; men hvis jeg ikke tager meget feil, træffer jeg maaste nærmest det ærede Med- lems Tanke, naar jeg siger, at han mente, at det var en Nødvendighed for Mindretallet at stille det klart, at man ønskede Regjeringens Afgang, fordi det kun var Regjeringen, der havde bundet Landstinget til den Optræden, som Lands- thinget havde valgt og bebudet, saa at man alt- saa kun gjennem Regjeringens Afgang kunde se det Bænd, der hvilede paa Landstinget, løst. Jeg veed ikke, om jeg har været saa heldig herved at ramme det ærede Medlems Tanke; er det ikke hans Tankegang, saa er det mig ikke muligt at finde nogen anden. Jeg tror nu, at den Forud- sætning, hvorfra det ærede Medlem gaar ud, nemlig om en Stilling, der skulde være en saadan, at Landstinget, kun givende efter for den nu- værende Regjering, har ladet sig binde til Noget, som skaber Situationenens Banfelighed, er aldeles urigtig og i Strid med, hvad der netop foreligger fra Landstingets Side og særligt fra Lands- thingets Finantsudvalgs Side i dets Betænkning. Vi maa jo nemlig erindre, at dette Udvalg i sin Betænkning, der er bleven fastholdt under Lands- thingets Forhandlinger og ikke, som det forekom- mer mig, er bleven desavoueret af Noget, netop har gjort gjældende, at det vistnok vilde have været det nærmest liggende for Thinget at ud- stemme ethvert Forslag om Lønningsforbedring, men at man dog har troet at kunne gaa ind paa at optage det, dog kun, som det ordlydende hedder, „under den bestemte Forudsætning, at denne Løn- ningsforbedrings Karakter bevares og hævdes paa de følgende Trin af Finantslovsforslagets Behand- ling“. (Scavenius). Det er just dertil, jeg har henpeget. Det forbauser mig noget, at det just er dertil, det ærede Medlem har henpeget; thi de